

ЈАСМИН

54

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VIII * Октобар 1976. * Примерак бесплатан

КРАГУЈЕВАЧКИ БАЦИ

Да буде мира,
да нема мрака,
живот је дала
та чета бака.

Њихову хумку
свакога лета
засипа цвеће
целог света.

Драган Милановић, VIII
„29. новембар“

СЛОБОДА

Слобода је
кад заиграју коло
сви људи света,
кад нико ником
није мета.
Слобода је жеља
свих добрих људи света.

Светислав
Радосављевић, VII
Брестовац

СЛОБОДА

Слобода моје земље
краво је стечена.
Та велика мисао сваког борца
није остала недоречена.
Мир, та светла тачка у мом животу,
не сме изгубити ни делић свог сјаја.
Петокрака се мора видети свуда
29. новембра, 4. јула, 1. маја...

Војкан Глигоријевић, VIII
„29. новембар“

Цртеж Борба Токопа (II, „29. новембар“)

- ПРИМЕРИ ЗА УГЛЕД: СЛА-
ВИЦА ГАЈИЋ И ИВАН
ВУЧКОВИЋ Страна 4.
- ШТА ЈЕ МИРОСЛАВ ЧАН-
ГААОВИЋ РЕКАО НАШИМ
САРАДНИЦИМА Страна 5.
- И НАШ ПРИЛОГ БЕ ПОМО-
ЋИ ИЗГРАДЊИ АУТО-ПУ-
ТА И РЕГУЛИСАЊУ РЕЧ-
НИХ ТОКОВА Стране 12 — 13.
- КАКО СУ ЈАСМИНКА, МА-
ЛИША И БОРА ПОСТАЛИ
УДАРНИЦИ Страна 24.

Од прошлог броја „ЈАСМИН“ НА 24 СТРАНЕ

Од прошлог броја наш лист има 24 стране, уместо 16 — колико је имао прошле школске године.

Повећање броја страна омогућила је Самоуправна интересна заједница за информисање која је ове године формирана у Бору. Тако сада у финансирању „Јасмина“ учествују четири интересне заједнице: основног образовања, културе, запошљавања и информисања.

Средњорочним програмом развоја нашег листа предвиђа се да од јануара 1977. године „Јасмин“ има 32 стране. На тај начин имаћемо више простора за већ постојеће рубрике, као и за увођење нових рубрика.

Према томе, драги сарадници, места у листу има — само нам ви шаљите своје прилоге (вести, фотографије, песмице, прозне прилоге, шале, ликовне радове, епигматске радове и остало)!

И у сеоским школама СЛОБОДНА СУБОТА

Од ове школске године сви баци у нашој општини не иду суботом у школу! Ово је најважнија новост и најрадоснија вест, нарочито за ученике сеоских школа. Јер, четири градске школе већ пет година не раде суботом! Међутим, ове школске године и у градским школама има неких новина. Тако, рецимо, досад је прављен таковзани „клизајући“ распоред часова, а ове године је направљен распоред часова само за пет дана. Наставе нема ни једне суботе, а једном месечно суботом ће се у свим школама организовати остале активности.

И наши другови у средњим школама у Бору од ове школске године немају наставе суботом.

У школи „3. октобар“ ЧЕТИРИ БРИГАДЕ ГОРАНА

У школи „3. октобар“ формиране су почетком ове школске године четири бригаде младих горана које сачињавају ученици старијих разреда. Свака бригада има четири вода.

Ева Фешиш, VIII

НАШИ ДРУГОВИ ИЗ ЛЕБАНА и БОЈНИКА ЛЕТОВАЛИ НА САВАЧИ

Група од стотинак бака из Лебана и Бојника (код Лесковаца) провела је 15 дана летњег распуста са својим наставницима на Савачи. То је била помоћ наше општине подручјима која су пролетос страдала у поплавама. На слици: Баце и наставници из Бојника и Лебана на Савачи.

Лист ученика основних школа општине Бор * Изази месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интересних заједница за основно образовање, културу, информисање и запошљавање * Уређује редакциони одбор ученика * Одговорни уредник: Милан Миливојевић, наст. * Рукописи, фотографије, цртежи и други прилози за лист не враћају се * Адреса: „Јасмин“, Основна школа „29. новембар“, 19210 Бор * Метер: Живко Митровски * Тираж: 6.000 примерака * Штампа: Штампариа — Бор

Сузана Рајић (V, Кривељ): **ВОЋЊАК**

За акцију сакупљајмо секундарне сировине“
НАГРАБЕНЕ ШКОЛЕ „29. НОВЕМБАР“ И „БРАНКО РАДИЧЕВИЋ“

Председништво Општинске конференције Савеза социјалистичке омладине донело је одлуку да се награде омладинске организације које су постигле запажене резултате у првом циклусу акције „Сакупљајмо секундарне сировине“ Од основних школа награђене су „29. новембар“ и „Бранко Радичевић“.

Иначе, Републичка конференција ССО оценила је да је први циклус ове акције најуспешније био организован у борској општини.

Поводом 30 година физичке културе

ПРИЗНАЊЕ РАЈКУ ЛАБАНУ

Поводом тридесет година физичке културе, Савез организација за физичку културу Србије доделио је признање **Рајку Лабану**, познатом шаховском раднику из Бора, за посебан допринос популарисању шаха међу младима.

Као члан Управе Шаховског клуба „Бор“ Лабан се посебно брине о пионирима и омладинцима, а члан је и републичке Комисије за рад са пионирима и омладином и организационог одбора акције „Шах у школе“.

На деčјем одељењу Централне библиотеке **ПОЧЕО УПИС НОВИХ ЧЛАНОВА**

На деčјем одељењу Централне библиотеке у Бору почео је упис нових чланова. Такође, ове школске године се обнавља и упис досадашњих чланова. Упис и обнова уписа су за ученике основних школа (од првог до седмог разреда) бесплатни. Потребно је само понети личну карту једног од родитеља.

Ученици осмог разреда уписују се на одељењу за одрасле и приликом уписа уплаћују пет динара.

Сва одељења Библиотеке раде непрекидно од 7,30 до 19,30, а суботом од 8 до 14 часова. Недељом Библиотека не ради.

Сваки читалац може одједном да узме на читање највише три књиге и да их задржи најдуже 15 дана. Велики број читалаца се, међутим, не придржава овог рока. Радници Библиотеке зато моле све такве читаоце да што пре врате књиге које су одавно позајмили. Јер, те књиге треба да прочитају и остали читаоци.

За II, III и IV разред **ПОЧЕЛА ПОЉСКА НАСТАВА**

Ученици млађих разреда школе „Бранко Радичевић“ већ се налазе у деčјим одмаралиштима Центра за деčју заштиту у Водицама, на Савачи и Ртњу. Од 22. септембра почеће друга смена пољске наставе у којој ће за 15 дана своје учioniце заменити природним амбијентом ученици школе „3. октобар“.

Пољска настава се организује као и досад: за други разред на Савачи, за трећи на Ртњу, а за четврти у Водицама.

Мустафа Санти (VIII, „25. мај“): **СЕОСКА КУБА**

ДВЕ СКИЦЕ ЗА ДВА ПОРТРЕТА

**Славица
Гајић**

Шта рећи о другарици каква је Славица Гајић?

Сигурно је да је не само у VIII-2, већ и у целој школи „3. октобар“, она једна од најбољих ученика. Поред свих обавеза у Музичкој школи, где је одлична ученица, Славица је члан многих секција и у својој школи, а без ње не пролази скоро ни једно школско такмичење. Редован је водитељ емисије Радио-Бора „На великом школском одмору“, а прошле школске године завршила је и Пионирску новинарску школу. Када смо је упитали да ли је сувише оптерећена, она нам је рекла:

— Не, није ми тешко јер радим оно што волим. Мени то причињава задовољство.

Због свог знања и скромности Славица је омиљена и код наставника и код другова. Када би о њој требало рећи све у једној реченици, онда би та реченица сигурно гласила: Дивно је имати такву другарицу!

**Слабана Милошевић, VIII-2
„3. октобар“**

**Иван
Вучковић**

Иван Вучковић, ученик осмог разреда школе „Вук Караџић“, може се убржити међу најбоље ученике ове школе. Он подједнако воли све предмете и члан је многих секција.

У седмом разреду освојио је прво место у школи у такмичењу „Наука младима“ из биологије, а неколико пута освајао је прву награду за литерарне радове на конкурсима које организује борска Библиотека. Поред тога, Иван је председник Разредне заједнице VIII-1 и активан члан Председништва Основне организације ССО у школи.

— Времена има за све — каже Иван. — Учим по неколико сати дневно. У слободном времену највише читам, свирам гитару или помажем својим друговима у савлађивању школског градива.

Можемо му само честитати и пожелети много успеха у даљем раду.

**Драгана Шујерановић, VIII-1
„Вук Караџић“**

**Награда за одличан успех
КЊИГА ИЛИ ДИПЛОМА?**

За одличан успех ученици на крају школске године, обично, добијају књиге. Тако је било и у школама наше општине — све до прошле школске године. А тада су у школама „29. новембар“ и „Вранко Радичевић“ најбољим ученицима од другог до седмог разреда додељене — дипломе. Књиге су добили само одлични ученици првог и осмог разреда.

Шта више волите: књигу или диплому? Весна Арсић (V, „Б. Радичевић“) каже:

— Диплома тренутно обрадује родитеље, а књига их подсећа на мој успех кад год је узмем да је читам.

— Више волим књигу, јер могу да је прочитам, а диплому могу само да урамим и да је окачим

негде! — каже Татјана Гертик (VIII, „29. новембар“).

Ученик који, рецимо, осам година буде одличан, може добити: осам диплома или осам књига. Дипломама може окитити цео зид (ако му дозволе родитељи), а од књига може створити читаву малу библиотеку, и то библиотеку која је посебно драга.

Диплома је награда само за очи, а књига иде и у срце.

Шта то раде наставници? Говоре нам да књигу треба волети, да треба што више да читамо — а не дају нам књиге!

Неће ваљда тако да буде и ове школске године?

**Биљана Анђелковић, VIII
„29. новембар“**

Разговор наших сарадника са Мирославом Чангаловићем, познатим оперским певачем

Људски глас је најплеменитији инструмент

У Музичкој школи у Бору почетком септембра је гостовао, у организацији Музичке омладине, наш познати оперски певач **Мирослав Чангаловић**, стални члан Београдске опере. Разговарали смо с њим у паузи између два концерта.

— Не сећам се када сам почео — каже Чангаловић на наше питање о својим првим наступима. — Али, музику сам носио у себи од најранијег детињства. Кажу да сам још као беба био громогласан. И плач је једна врста музике. Разуме се, то је протестна музика. Можда се жеља за певањем јавила баш тада, док сам у неком углу урлао за свој грош. Међутим, сигуран сам да сам најлепшу музику чуо у свом родном крају (Гламоч). То је музика природе, шум таласа реке или пролећних ветрова кроз иглице борова... Ти акорди су ми остали у сећању, али кад их данас слушах, ти звукови ми нису лепо. Моје уво је сада друкчије.

— Својих првих наступа се нерадо сећам. То је било лепо као доживљај, али у уметничком, музичком погледу, то није било ништа нарочито. А да ће музика бити моје животно опредељење, схватио сам кад сам први пут осетио да музика делује на људе. Тада сам видео да без музике нећу моћи, да она надахњује човека и да му живот чини лепшим.

— Иначе, почео сам као аматер, ни сам имао могућности да се шкољујем. Ни један дан није без рада. Ево, овај концерт који имам вечерас, за мене је најважнија ствар на свету. Важно је да то успе. Чим осетим да нешто није било како ваља, не могу после да заспим. Ако неко за време концерта напусти салу, за мене је то страхан пораз. То значи да моја музика није дошла до његовог срца. И у таквим случајевима увек сам крив ја, а не он.

Са Музичком омладином Чангаловић ради од 1954. године. О томе каже:

— Суштина концерата Музичке омладине није у спектаклима, већ у сталном раду. Ми ту обострано радимо. Слушаоци се навикавају да поштују самога себе. Њихово присуство концерту је део њихове културне биографије.

— Ие могу вам рећи која ми је песма најдража. Сваки уметник, све док

Мирослав Чангаловић у насловној улози опере „Дон Кихот“

пева, не сме то да каже. Побуниће се оне друге песме. Свака песма ми је, док је певам, најдража. А на репертоару имам 90 опера и преко хиљаду песама. Али ако се некад будем определио за неку песму, онда ће то бити нека тужна мелодија. Такве песме некако умеју најбоље да продру и да се прилепе за срце. А људски глас је најсавршенији инструмент. И најплеменитији, јер има душу, срце...

— И на крају, да вам кажем: ви се имате чиме похвалити. Има средина која немају овакве услове за музички живот као ви. Имао сам овде леп доживљај. А све своје другове и другарице, младе читаоце „Јасмина“, много поздравите!

Бојана Јаношевић, VII
Мирјана Љубић, VII
„29. новембар“

Наше ђеро

Наређујем:

ДА ВИШЕ НЕ БУДЕ РАТОВА У СВЕТУ

Ратова је у историји човечанства било безбројно много. Зашто се људи међусобно уништавају? Зашто не живе у миру и слободи?

Наша је земља тридесет година у слободи. А у свету се и за то време ратовало. Како би било кад би свуда тамо где је било крви, процветало цвеће; када би уместо тенкова ишли трамваји; када би уместо авиона летеле птице; када би уместо метака фијукао безочасни ветар!

Наређујем у име све деце:

— Да више не буде ратова у свету!

Јер, деца су ласте сунцокретне, она су срца заставе са осмехом плавим. И деца бране домовину: оловкама у рукама, пртајући карту наше срећне земље.

Наређује носић, очи и плава коса: да се све оружје стави у музеје! Да владају љубав и лепота у читавом свету; за песму и човека, за споменике палим борцима, за рударе, маме и баке, за лептире и бубамаре...

Више не сме бити ратова у свету. Пустимо земље да ничу и цветају, граде своју будућност и сете се својих предака који су бранили отаџбину.

Весна Перовић, VIII
„29. новембар“

Размишљања

ПИОНИРИ У БОРБИ ЗА САОБОДУ

Њихова песма није замирала ни у јуришима на бункере, ни пред цевима непријатељских пушака. Умирати су са песмом на уснама, са осмехом на лицу. Они су своје животе уградили у темељ наше слободне домовине.

Били су деца, као и ми. Несташни, враголасни. У дугим бесаним ноћима, у маршу кроз снег, сањали су о оном дивном далеком дану када ће их огрејати сунце слободе. Та мисао давала им је вољу да живе, не дозвољавајући им да посустану. Тек у тренуцима одмора, иако су већ по свему личили на праве прекаљене борце, они су показивали и да

су још увек само деца.

Њихове незадрживе јурише могла је зауставити само смрт. Пред стрељање узвикивали би пароле, клицали Титу и Партији. Бошко Буха и Сирогајно — само су двојица од оних који су се борили натапајући земљу крвљу из које је изникла прекрасна ружа црвених латица — слобода. Та ружа се расцветала и цвета, и цветаће, јер је сувише скупо плаћена да бисмо је тако лако дали!

Татјана Гертик, VIII
„29. новембар“

Био сам сам УПЛАШИО САМ СЕ

Био сам сам у кући. Мама и тата још нису били дошли са посла.

Осећао сам неки страх који се ширио по целом телу. Највише сам се бојао своје сенке. Мислио сам да је сенка дух који хоће да ме ухвати.

„Сетио сам се нечега, — рекох себи — читаћу књигу...“

Али, шта ми је вредело! Све више сам се бојао сенке. Одједном сам видео нешто бело на прозору. Само што нисам пао у несвест. У ствари, то је било рубље које је мама ставила да се суши. Оно је било као човек који је помоћу ветра ишао час на прозор, час на врата терасе...

Али, имао сам среће. Ускоро су дошли мама и тата. Испричао сам им чега сам се плашио. Мама се смејала.

— Ништа ту није смешно! — рекох ја.

Зоран Марјановић, IV
„29. новембар“

Непогода

ПОКИСЛА САМ

Једног дана, док сам чувала овце пред Тимока, мало даље од куће, видела сам како се небо наоблацило, али ја на то нисам ни обраћала пажњу, него сам се играла док су овце пасле.

Почела је киша. Ја сам покупила овце и пошла кући, али овце нису хтеле да пођу. Киша је почела јаче да пада. Овце су тек онда пошле. Ја сам већ била сва мокра и било ми је хладно.

Кад сам стигла кући, мама ми је дала суво одело.

Валентина Бусић, VI
Шарбановац

Прича РОБЕНДАН

Упознале смо се још док смо биле сасвим мале. Становале смо у истој згради и сваког поподнева играле смо се заједно. Године су пролазиле. Ми смо се све више и све лепше дружиле.

То другарство беше као црвени пулолак руже, окружен малим љупким и пријатним зеленим листићима и окићен бисерастим нитима росе која се преливала на сунцу у свим другим бојама.

Никада се нисмо свабале, нисмо једна другу врећале. Све је било добро док није напустила школу да би чувала маму. Све ребе је долазила код мене. Скоро смо се и заборавиле.

Али ја сам је и даље волела. Била је нечујна као поветарац, белог и нежног лица са руменим обрашчићима, смеће косе и прних али благих очију.

Једног дана седела сам сама у врту испод великог и старог храста који је пружао леуу хладовину. Пришла ми је нечујно и села поред мене. Била сам дубоко замишљена тако да је нисам ни приметила, али њен јецај прекиде моје снове. Наслонила је своју нежну гла-

ву на моје раме. Нешто ју је мучило. Била је довољна једна једина реч, па да све схватим: мама.

Њена мама је знала да живи само за њу. Да јој пружи све нежности, сву топлину, непомућену животну радост и срећу.

Никаква моја утеха није помогла. Она се и даље гушила у сузама. Њена мајка је умрла.

Отада сам је сматрала сестром. Она је наставила да иде у школу и свима се чинило да је на све заборавила, да је срећна. Али, није било тако. Она је туговала за мамом. Често је устајала ноћу. Седне на кревет и почне да плаче.

За робендан сам јој купила луткицу. Чим ју је видела, почела је да плаче. Подсећала ју је на маму. Оаједном, њена главица клону и учини ми се да је заспала. Пожурила је да пронађе маму и да се више никад не одвоји од ње.

Гордана Вучић, VIII
„Бранко Радичевић“

Снежана Петровић (VIII, „Бранко Радичевић“): МОЈА НАЈДРАЖА ИГРА

ВЕЧЕ НА РТЊУ

Много пута сам гледао како сунце тоне у воду или пропада међу планинске масиве. Ипак, мислим да је залазак сунца најлепши у планини када залази за шуме чемпреса и јела.

На Ртњу је баш тако. Посматрао сам сунце. Приближавало се западу који га је спремно чекао. Размишљао сам о западу. Зар није почашћен тиме што чека тако важног госта?

Сунце је пробушило облаке својим зрацима и обукло првену пижаму. Небо је мењало своје боје. Час је било плаво, час жуто, а на моменте и црвено. Сунце је овивчило облаке својим продорним зрацима. Сада су облаци изгледали као почасна пратња: са сунцем су се полако приближавали неравној ивици шуме. Чинило се као да шума одгриза парче по парче сунца или можда то сунце пара чемпресе и јеле. Било је невероватно. Пурпурно небо се опраштало од сунца. Златаста прашина се расипала по дрвећу. Последњи зрачак сунца као поздрав и ужарена лопта се сакрила међу дрвеће.

Покушао сам у мислима да дочарам малопробашњу слику. То ми није успе-

Писма читалаца

УКЛОНИТЕ БРОЈ ЈЕДАН

Ја мислим да је „Јасмин“ преозбиљан. Недостају му шале.

Гордана Бурђевић, VIII
„Бранко Радичевић“

Мислим да би у „Јасмину“ требало да буде више укрштених речи.

Горан Стојановић, VIII
„Бранко Радичевић“

Лист „Јасмин“ треба да нас упознаје са друговима и другарицама широм света.

Драгана Велиновић, VIII
„Бранко Радичевић“

„Јасмин“ би морао да има рубрику о народним херојима.

Зоран Јовановић, VIII
„Бранко Радичевић“

ло. Знао сам да сада шума сакрива једну тајну дубоко, дубоко међу лишћем и гранама...

Иван Вучковић, VIII
„Вук Караџић“

БЕРДАП

Бердапска вода се вије.
Хидроцентрала јој је на путу.
Вода се љути,
али хидроцентрала је ту па ту.

Зора Мирчић, IV
„29. новембар“

Драган Борђевић, (V, Кривељ):
РАСКРСНИЦА

Желим да се у „Јасмину“ одвоји једна страна на којој би се у сваком броју писало о једном писцу.

Бобан Радивојевић, VIII
„Бранко Радичевић“

Ја мислим да би у нашем листу требало да се објављују мали огласи о продаји неких ствари које више не употребљавамо.

Славиша Панић, VIII
„Бранко Радичевић“

Сва деца би стварно дного волела школу кад не би постојао број један. Можда би редакција „Јасмина“ могла некако да нам уклони ту бројку с пута. Била бих вам захвална.

Јасмина Мундрић, VIII
„Бранко Радичевић“

УЗ МХ РЈБГНКХ

Моје одељење

КОЗА, ТАЊИР, ШЕРПА...

Белоглави дира Сузу или Гоцу, зависи коју је за тај дан одабрао, Бојан увек прича нове штосеве, Шурбек и Ровац неуморно играју стони тенис, а Коза стражари пред вратима наставничке канцеларије, па кад пође наставник код нас на час, Коза потрчи као коза и раздере се да му звучник није раван. Онда сви, наврат — нанос, трче на своја места.

Кад наставник почне да записује час, изнад његове главе лете авиони од жвакаћих гума. Један удари Бољешљивог и он паде са своје столице.

Горица Разгласна Станица виче:

— Па дај прекини, завежи! Е, да знаш, има да видиш код разредног!

Папагај има оловку а нема свеску, а Тањир има свеску а нема оловку.

Кад се наставница окрене да запише нешто на табли, Клошар устане, оде до прозора, удари Бири чвргу, па се врати на своје место.

Белоглави у претпоследњој клупи размишља коју ли ће девојчицу за време одмора да дира.

Звони за крај часа, а Шерпа виче:

— Ура, нашао сам оловку!

Лидија Савић, VII

Саша Калмаи, VIII

„Вук Караџић“

На великом школском одмору

ПРАВО НА ЉУБАВ

Тара вуче прсте и они пуцају. Му-чи је што су се казале поклопиле.

— Јао, мисли на мене... А можда и не мисли... Ма, шта ме брига, није он једини...

Узбудљиво Тарино размишљање бучно прекида Гаја својом причом:

— Пошао ја у шести четири...

— Па шта ћеш тамо?

— Како шта ћу тамо? Имам и ја право на девојку. Одем ја код ње у учионицу и поћемо заједно на одмор. Она ме људски ухвати под руку, а ја се

правим центаром, само још цигару да ставим у уста, али штета што не пушим. Одједном, пред нама стаде неко, онако, мало крупнији човек. Ја и не обраћам пажњу, настављам тамо где сам стао: исказујем своју љубав! Причам јој да је она једина коју волим, да је никад нећу заборавити и још тако нешто... Кад, случајно ми поглед застаде на ципелама овог човека. Нешто ми познате. Подигнем мало више главу, кад видим — иста јакна као мој ћале што има. Погледам га мало боље, па кад се повратих из оних сањарења, угледам оца. А ле, а он ме гледа, гледа, па чини ми се да би ме прогутао. А ја као мутав. Не умем ништа да кажем. Само ћутим, као да ми је центар за говор попила сврака...

Снежана Манић, VIII
„Бранко Радичевић“

РОЛЕТНЕ

Начула кева однекуд то за Јоцу и одједном се створи са оклагијом у руци. Као да је пала с Марса или неке друге планете неког другог Сунчевог система. Видим: намерава да од мене направи смесу беланчевина, масти, угљених хидрата и осталог. А у уводу је придика о томе како јој ништа не помажем и како само мислим на скитњу и фрајере.

— Па, добро, који су ми то фрајери? — усудих се ја да припитам.

Она поче да ми набраја све тамо неке леве типове. Јесте да ни ја нисам баш сасвим десна, али ипак мислим да је моја мајчица овде претерала. Мени се спустише ролетне на очи и нисам више никог видела. Само зато и нисам ништа рекла кеви. А како сам била љута, ко зна шта бих јој све рекла!

Јасмина

Шала

ЛЕТЕЊЕ

Браћала се два друга из школе.

— Јеси ли некад летео? — упита један.

— Јесам једном. Са часа математике! — одговори други.

Драган Филиповић, VI

„29. новембар“

Моја страница

ПЕСМА

Уткана у хиљаду речи
маште,
бисерни извори срца,
продубљено осећање
трајних жеља,
утеха на крилима
сребрног галеба...

ГОВОР СРЦА

Поље живота
и цвет младости
извајани поезијом —
говором срца.

СУЗА ПОЕЗИЈЕ

Песнику Војиславу
Илићу
и његовом „Грму“

Један песник
и сури пропланак живота
у сплету патњи.
Суза поезије
и тренутак лахора наде.

Чујеш последње стопе ли-
ка
на крилима времена.
Осећаш раздобље песник-
овог живота
и кораке поезије.

ЖИВОТ

Пламичак ведрих осећа-
ња
пролети каткад по мени
и освежена росом данаш-
њег полета
младост ми испуни срце.

Ново време носи прегршт
узбуђења, светлости, сло-
боде...

МОЈА УЧИТЕЉИЦА

Витка
као јаблан у гори,
глас —
као кад у шуми
поток зајубори,
очи —
топле и миле
као да су увек
тугу криле...

ЛЕГЕНДА О КРИЛАТОМ БРАДУ

Тамо, далеко, под сводом,
тамо су крила брда.
А у долини —
скамењене стене
и црвени траг
пенушавих крила на ило-
вачи.

Тамо је моја машта
праћена руменим капама
иловаче.

НЕ САМО У СРЦУ

Желим да загрлим свет
и наставим нит
исплетене младости.

А жеље су ту —
тамо крај Авале,
у сенци облака,
крај неког прапњавог пу-
теља,

у оку мог града,
у зени слободе —
не само у срцу!

КОРАЦИ

Посматрам облик
који нестаје.
Дивим се плаветнилу
које се губи.
Замишљена
гледам своју сенку.
Не!
Она се неће изгубити.

Чујем кораке.
Будућност зове!

МОРЕ И ЈА

Стотине прекрасних вал-
ова
надахнутих бескрајношћу,
а ја сама.

Лице ми милује
пенушаве сузе мора.
Дивно пријатељство!

ЈЕСЕН

Долином одзвања
зов невоља јесени.
Смрт радости
у души лебди
нежељеним светом.
Даљина утапа биће
ширећи скуте.

Јасмина Цолић, VIII₂
"Бранко Ракићевић"

Песма до песме**ОДГОВОР БРАТУ**

Пише ми брат кратко писмо
из далеке земље лала:
„Како си, сестро, и да ли ти се
она дивна слика допала?“

„Верујем, брате, да је лепа
та далека земља лала,
ал ја ипак сав дим мога града
за лале не бих дала!“

Линда Сокочанин, VII
„29 новембар“

Манџела Алексић (VI, Злот): ПРОДАВА-
ЧИЦА ПТИЦА

ДОМОВИНО

Домовино моја лепа,
ја се теби дивим,
у теби сам рођен
и у теби живим.

Драган Радоичић, VIII
„3. октобар“

МОЈА ЗЕМЉА

По овим се брдима крв
лила.
Ту су деци поломљена
крила.

Касјана Костић, VI
Шарбановац

ЈЕСЕН

Прекрила јесен брда
и долине
шуми сашила златне
хаљине
Миришу виногради
и јесење пољско цве-
ће.

Славуј се спрема
на пут да креће.
Песму тужну пева др-
веће:
— Вратите нам се,
птице,
опет у пролеће!

Јасмина Антић, VIII
„Бранко Радичевић“

ЈУТРО У ШУМИ

Дивне руже су
као крв рујне,
окружио их росни стру-
чак

траве бујне.
Птице и поток
поздрављају дан.
Дошао је ту и зечић
сав раздраган.

Олга Ивановић, VII
Метовница

ЈАБУКА

Јабuka је црвена
све више и више,
грана је све тежа,
плод се сада њише.
А кад киша падне,
понека јабuka отпад-
не.

Снежана Благојевић, VII
Брестовац

МАЛИ КОНЦЕРТ

Певам са цвећем,
лептиром и травом,
певам са сунцем
и са ластом плавом.

Од нашег певања
све се извија и ори;
то је био мали концерт
у сунчаној гори.

Јасмина Јушчак, VI
„29. новембар“

ПОТОЧИЋ

Кроз шарено цвеће
поточић се пеће,
милује камење
и горско корење.
Птичице су мале
крај потока стале,
песмице цвркућу
као да му тајне шапућу.

Марина Првуловић, VIII
Шарбановац

СВИТАЊЕ

Кад зора заруди,
нови свет се буди
у срцима људи.

Зорица
Неграновић, VII
Злот

НОЋ

Ноћ је тиха,
ноћ је плава,
ноћ је звезда
што цело поље пресијава.

Ана Минић, VI
Метовница

ИЗВОРИ

Два извора плава
теку као Млава.
Један другом шапућу
и у реку скакућу.

Зорица Алексић, V
Дијана Степановић, V
„3. октобар“

Небо су прекрили тешки тамни облаци. Тама се увукла у многе куће и улице. Одједном засија муња, одјекну прасак и читаво небо затутња. Затим залупаше велике кишне капи по прозорима.

Стојим уз прозор и разговарам с кишом. Она ми прича о својим пустиловинама:

— Ја путујем сваке године кроз многе крајеве света, тамо где ме људи жељно очекују и где ми се радују. Путујем годинама и долинама Мораве, Саве и Дунава, али тамо ме не воле јер реке којима ја путујем оставе читаву пустиш где проћу. Оштетим путеве, порушим и натопим куће, однесем усеве...

Тихо је киша завршила своју причу. Небо се разведрило, киша престала.

У долини Мораве, Саве и Дунава већ годинама после кише остаје пустиш. У души наших људи и деце јавља се жеља да се спрече поплаве. Зато смо и ми, на часу одељењске заједнице, разговарали како ћемо помоћи велику акцију уписивања зајма који ће нашим друговима у угроженим подручјима омогућити безбедан сан.

Игор Савић, IV
„3. октобар“

Сви треба да волимо своју домовину. Кад бих могла, ја бих помогла целом свету, јер у целом свету живе народи.

Слабана Шћопић, IV
„3. октобар“

Задњих месеци на телевизији и међу људима стално се говори о зајму да би се поправио пут Београд — Ниш и да би се регулисала речна корита Мораве, Саве и Дунава. Пошто ће се регулисати речна корита, неће се плавити наше равнице и имаћемо поврћа. Зато ћу и ја дати свој прилог.

Бранислав Радосављевић, IV
„3. октобар“

Мирјана Златић (IV, Горњане): КУЋА

У свим школама наше општине постоје ауто-пута и р

ДА НАМ

Ја сам поносан што ћу допринети да не буде више несрећа. А када једног дана будем путовао новим путем, осетићу радост и срећу што сам и ја допринео његовој изградњи.

Игор Величковић
„3. октобар“

Сви људи у Југославији воле да имају пут. Какав никад нису имали. Чак и пионири дају зајам и воле да се угледају на старије.

Душица Симић
„3. октобар“

Сви се труде нешто да дају, па се и ја трудим да дам. Ја волим да сви ми дајемо заједнички зајам и да то буде лепо.

Мирослав Владић, IV
„3. октобар“

Ми ћемо колективно, новцем који ћемо добити сакупљањем секундарних сировина, уписати зајам за изградњу нових објеката.

Љиљана Милосављевић, VIII
„3. октобар“

Ја ћу новац са своје штедне књижице уписати за народни зајам.

Драгица Цекић, VIII
„3. октобар“

Регулацијом сливова река Дунава, Мораве и Саве повећаће се плодност земље, заштитиће људи и повећати богатство које је вода уништавала.

Сузана Радовановић, IV
„Вук Караџић“

Пут Београд — Ниш до сада је био веома тесан. На њему се много гинуло. Гинуло се због велике гужве. До сада је то било тако, али неће тако и да се настави. Сада је почела изградња новог ауто-пута Београд — Ниш. Сви људи су срећни што могу да упишу зајам за овај пут. И ја сам дала свој прилог.

Слабана Попорановић, IV
„3. октобар“

Кад ја порастем и кад имам своју плату, трудићу се да дам што више пара за зајам да би нашем народу било боље.

Милош Вељковић, IV
„3. октобар“

ири и омладинци уписују зајам за изград-
улисње речних токова

БУДЕ ЛЕПШЕ

Дао сам зајам зато што волим своју до-
мовину. Тиме ће моја домовина бити лепша.

Мирослав Митровић, IV
„Вук Караџић“

Овај прилог сам дала да бих била безбедна
када пролазим тим путем.

Татјана Стевић, IV
„Вук Караџић“

Зајам сам дао зато што сам много слушао
о томе. Тата и ја смо се свађали колико да
дам као прилог.

Милош Тимотијевић, IV
„Вук Караџић“

Прилог за ауто-пут сам дала да бисмо би-
ли безбеднији када поћемо према Београду
или Нишу. Путовање ће сада бити сигурније
и удобније.

Татјана Дурковић, IV
„Вук Караџић“

Ја сам дао добровољни прилог зато што ћу
и ја одрасти и купити кола и путовати тим
путем.

Саша Миловановић, IV
„Вук Караџић“

Ја сам новац дао, кад и ја поћем тим пу-
тем, да могу слободно да се возим, да се не
плашим да ће да се деси удес као мом другу
који није био крив. И да се сви другови и
другарице могу безбедно кретати тим путем.

Горан Маринковић, IV
„Вук Караџић“

Кад могу наши родитељи да одвоје по је-
дну плату, што не бисмо и ми, пионери, из-
двојили онолико колико можемо! Јер, тек ће
онда акција успети и све ће бити наше.

Марина Тасић, IV
„Вук Караџић“

Вода је увек човеку много значила, а и
сада му много значи. Међутим, поред позитив-
них, реке имају и негативне особине, нарочито
кад падају велике кише. Вода из речног кори-
та се излива и плави околну земљиште. Станов-
ници долина су угрожени и потребно је било
учинити нешто. Дајемо све од себе да учини-
мо нешто за наше угрожене другове и дру-
гарице.

Небојша Борђевић, IV
„Вук Караџић“

Дајем новац да деца не би остала без сво-
јих најмилијих.

Светлана Поњавић, VII
„Вук Караџић“

Знам да сам тај прилог дала за себе, своје
другове и будућност.

Јелена Бокић, V
„Вук Караџић“

Дајем зајам за регулисање река да би сви
људи живели безбрижно као ја.

Снежана Стојановић, V
„Вук Караџић“

Дао сам прилог зато да не буде удеса и
да не гину људи. И када идем са родитељима
и са сестром, да идем безбедно. И да нам ст-
ранци често долазе.

Агим Чуни, IV
„Вук Караџић“

Зоран Вучков (VI, „3. октобар“): ЈЕСЕН

ПРВЕ СУЗЕ

Данас сам се опростила
од лутке
јер осећам да више нисам
дете
и да више нећу спавати
безбрижним сном.
Данас се
крајичак нечијег плавог
ока

увукао у моје срце.
Данас су мојим лицем
отекле прве сузе
због једног плавог дечка.

Татјана Стефановић, VIII
„Вук Караџић“

ВОЛИМ ТЕ

Кад сунце зађе,
осећам да сам тужан без
тебе.

Кад пада киша,
осећам да ме муња тражи.
Кад нема месечине,
осећам да одлазиш од
мене.

А ја те волим.

Ивица Чулиновић, VIII
Шарбановац

СРЕЛИ СМО СЕ
ИЗНЕНАДА

Срели смо се изненада.
Једно другом
ништа нисмо рекли
и праву љубав
нисмо стекли.

Срели смо се изненада.
У очима
жеља нам је била,
али срца су се
раставила.

Боље да се нисмо срели.

Снежана
Антонијевић, VIII
Брестовац

ВРЕМЕ

Време је немоћно
ако је нека сила
неизбежна.

Драгица Бузејић, VII
„29. новембар“

МАЈЧИНО ЛИЦЕ

Док зора руди,
из сна се будиш
и видиш лице
као из бајке,
али ти знаш —
то није лице принцезе
већ твоје мајке.

Злата Цолић, VIII
„3. октобар“

Јасмина Марковић (VIII,
Шарбановац): МАСКА ОД
КУКУРУЗА

СВАДБА

Најлепше је
у мом родном крају
кад свирачи засвирају.
Тад се коло
ливадом развије,
наздравља се
и вино се пије.
Свадбе су у нашем селу
лепе и веселе,
печење се једе,
дарови се деле.

Мила Шћопуловић, VIII
Злот

САДА

Плакаћу сутра,
кад наћем мало времена
за сећање,
сада идем
да тражим снове...

Јасмина
Стефановић, VIII
„29. новембар“

ПЕСМА

ОЧИ

Мајчине очи,
као два извора плава,
нада мном бдију
и кад спавам.

Дијана Степановић, V
„3. октобар“

ПРОЗОРИ СУ ОЧИ

Прозори и очи имају ис-
те вредности.
Зграда без прозора је
мрачна.
Човек без очију је слеп.
Са прозора се може пос-
матрати природа.
Очима можемо видети цео
свет.
Зато ми прозори на очи
личе.

Драган Борђевић, V
Кривељ

СЕЋАЊЕ

Грчали смо пољем по цео
дан,
гледали птице и брали
јоргован.

Ово ме поље на то под-
сећа,
а нема више птица и нема
цвећа...

Ева Фешић, VIII
„3. октобар“

„ЈАСМИН“

„Јасмин“ су
дечје новине једне,
за њих пише
много деце вредне.

У „Јасмину“ листу
има песама о цвећу
и песама о Титу.

Бранислава Шкопрдић, VI
Злот

ДО ПЕСМЕ

САН ЈЕДНЕ ДЕВОЛЧИЦЕ

Прашњавим путем лута
она,
мисли јој лете попут ави-
она.
Птице јој шапћу тихим
цвркутом,
а она се поноси хаћином
жутом.

Куда ће, не зна ни сама.
Лагано наступа тама.
А онда стане.
Погледа лево, десно,
све јој се чини
да јој је тесно.
Отвори очи,
буди се јер свиће дан
и тек тада сазна
да је то био само сан.

Горица Османовић, VII
„29. новембар“

ПЕТИЦА

Сва се деца радују
и срце им блиста
Кад добију петицу —
к'о сузица чиста!

Весна Станојковић, V
„Бранко Радичевић“

ПЕТИЦЕ

До двадесетог јуна
ђачка књижица
биће оцена пуна.

Петице
не падају се неба
и зато учити треба.

Сафет Сртолај, V
„29. новембар“

МОЈА УЧИТЕЉИЦА

Моја учитељица је лепа.
Има лице које сија.
Она ми је сваког дана
све лепша и милија.

Драгана Грекуловић, V
„Бранко Радичевић“

МОЈА НАСТАВНИЦА Еми Стаиковић

Њене очи
пламте у мени,
незаборавно.
Видим њене руке,
нежне као латице руже.
Њен поглед
довољан је био
да је схватим.
Тражим је у мислима
и налазим је у свесци
на избледелим потписима.

Слободаица
Веселиновић, VII
„Бранко Радичевић“

СТРАШИЛО

Усред поља страшило
мале птице плашило.
Сваког дана вребало
коју би укебало.

Јој, како је ругаво!
Ништа на њему читаво.
Све од зоре до зоре
рукави му се вијоре.

Без иједне зенице
мотри њиву пшенице.
Чува клице семена
од птичијег племена.

Загазило у бару,
накривило шубару,
па све хукће: „Ху-ху-ху,
бежите, ја сам ту!“

Славољуб Радовић, VII
„Бранко Радичевић“

ПЧЕЛЕ

Две су се дчеле
на истом цвету среле,
па разговор важан
саме започеле.
О својим тајпама
причале су саме,
док се из жбуна
није појавио Дане.

Бисерка
Драгомировић, VI
Злот

МОЈА МАЦА

Моја се маца
зове Цица.
На носу јој је
једна пеглица.

Играти се
много воли,
а кад ме огребе,
то ме не боли.

Оливера Илић, V
„Бранко Радичевић“

ГОЛ

Звиждук се чује,
гол је пао.
Сви се радују,
центарфор га дао.
Судија свира,
лопта је у мрежи.
Голман од туге
на трави лежи.

Владан
Станојевић, VI
„29. новембар“

Одабрана ђесма

БАТИНЕ

Са батинама сам на ти, блиско нам по-
знанство.
Два пута сам добио незапамћене батине:
Када сам изнео оцене пред очи татине
И кад је видео да је то његово сведо-
чанство.

Милован Витезовић

НА РАСКРШЋУ

ХАЈДЕ ДА СЕ ИГРАМО

ПРВА ПОМОЋ

Са својом млађом сестром и са другарицама играла сам се разних игара. Била сам учитељица, кројачица, стјуардеса, докторка... Ко зна колико сам занимања до сада променила. Највише ми се допала улога докторке. Сада ћу вам испричати једну згоду која ми се десила када сам изигравала једну јако важну и озбиљну докторку, моја другарица Каћа једну забринуту маму, а моја млађа сестра њену немирну кћер.

Седела сам у ординацији са маминим старим наочарима за сунце преко носа и са сантиметром преко врата уместо слушалнице и замишљала да богзна како важно изгледам. Неко је закуцао на врата. У ординацију је ушла мајка са својом уплаканом кћерком.

— Добар дан, докторице! Моја кћерка је пала са љулашке и разбила колено. Молим Вас, помогите јој!

— Сад ћемо то погледати...

Најпре сам опрала колено и превила га. Онда сам одаучила да девојчици дам инјекцију. Болесник је био добар док сам га превијала, али чим је чуо за инјекцију, почео је да се дере.

Дошла је и моја права мама из кућиње да среди ствари у ординацији. Било је и батина. Отада моја сестра избегава да се игра са мнош докторке.

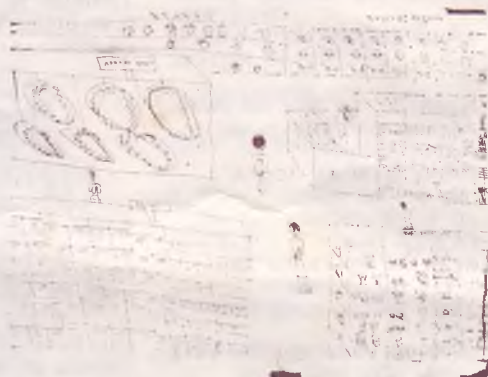
Александра Виленица, III
„Вук Караџић“

РЕШЕЊЕ УКРШТЕНИХ РЕЧИ У ОВОМ БРОЈУ

ВОДОРАВНО: 1. Цетиње, Д, 7. „Мати“, а, 9. ат, 11. лавор, 13. Бон, 15. лане, 16. авани, а, р, 18. раја, а, б, 22. калај, 24 неон, 26. ОРА, 27. Оскар, 29. Ик, с, 30. Одак, с, 32. квадар.

РЕШЕЊЕ КВАДРАТА У ОВОМ БРОЈУ

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. рода, 2. одар, 3. дани, 4. ариш.

Дубравка Милошевић (V, „Вук Караџић“): МОЈА МАМА ЈЕ КАСИРИЦА

УЧИТЕЉИЦА И БАЦИ

Једног дана играле смо се учитељице и бака. Две девојчице су биле баце, друге две — мајке, а ја сам била учитељица.

Почео је час српскохрватског језика. На вратима се појави Јеленина мама и запита:

— Како учи моја Јелена?

Ја одговорим:

— Јелена одлично чита, али математика јој слабо иде.

Јеленина мама поче да је грди говорећи:

— Видећеш ти само кад доћеш кући! Стално ти објашњавам, а ти не пазиш!

До краја часа дошла је још једна мајка. Она је питала за Снежану. Ја сам одговорила:

— Снежана зна математику, али грба мало више да вежба да чита.

Звук звона смо радосно дочекале и баце и ја.

Данијела Бирић, III
„Вук Караџић“

ЈА КАО ЛЕКАР

Обукла сам мамину белу кецељу и чекала. Аха, ево и пацијената.

— Куц, куц... Добар дан! Јао, моја кћи је имала целе ноћи температуру, нисам знала шта да јој радим...

— Добро, ништа страшно, погледаћемо је. Дајте ми књижицу. Је л, је боли још нешто?

— Не, ништа, само је понекад боли стомак.

— Преписаћу јој таблете против температуре и за стомак нешто. Ако јој не буде боље, дођите у понедељак код докторке Леле јер ја нећу бити ту.

Љубица Миливојевић, III
„Вук Караџић“

ТРГОВАЦ И КУПАЦ

— Добар дан!

— Добар дан! Изволте, шта Вам треба?

— Дошла сам да видим да ли имате блузе за девојчице.

— Какве хоћете? Са рол-крагном или са кратким рукавима?

— Дајте ми да видим са кратким рукавима...

— Изволте!

— Имате ли другу боју?

— Немамо.

— Онда ми упакујте ту и дајте ми још две мајице за физичко.

— Изволте.

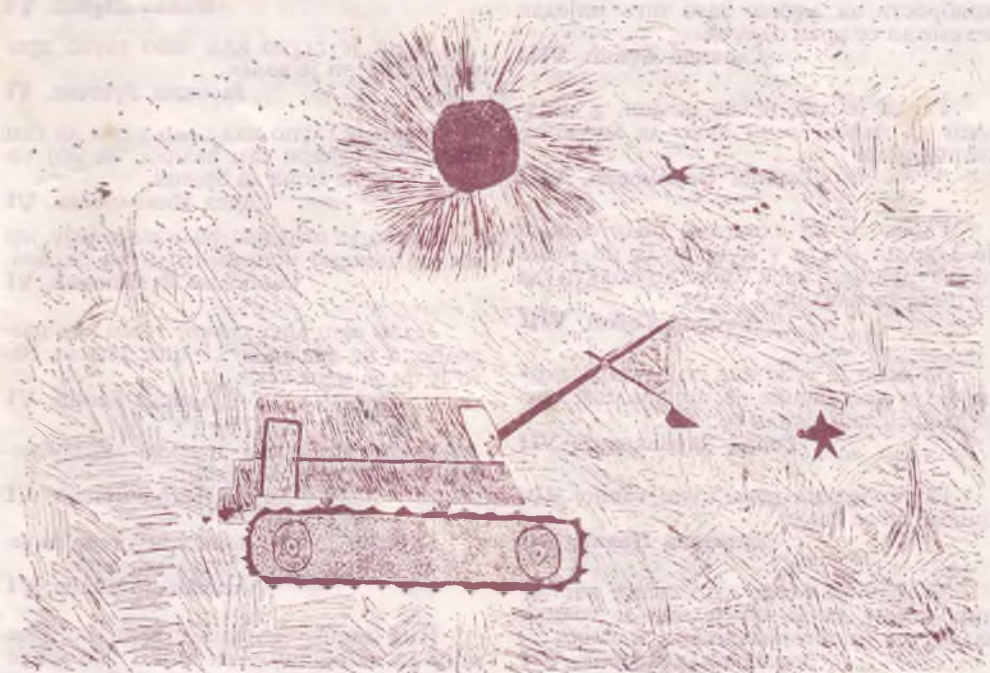
— Колико треба?

— Четири хиљаде.

— Довиђења!

— Довиђења и хвала!

Бисерка Патулић, III
„Вук Караџић“

Слабаи Марјановић (VII, „3. октобар“): СЦЕНА СА ПОВРШИНСКОГ КОПА
У БОРСКОМ РУДНИКУ

Испеци па речи

ГЛУПОСТИ

Глупо је при шетњи са девојком скривати се од другова као што један ученик мог разреда ради.

Славиша Станковић, VIII

Мени је глупо зашто се девојчице стиде кад им приђемо.

Драган Ристић, VIII

Глупо ми је кад друг неће да седи са другарицом на часу.

Слабана Стојановић, VIII

Кад хоћу да идем у град, родитељи ми постављају глупа питања: зашто да идем у град, шта тражим у граду и сл. Они не могу да схвате данашњу омладину.

Гордана Кирицић, VIII

Глупо је кад се двоје воле, а немају храбрости за љубав. Зато што ниједан не сме да се први одлучи.

Славица Бүкић, VIII

Глупо је кад неког волиш, а не умеш да наћеш речи како да му искажеш љубав.

Горица Османовић, VIII

Глупа су ми схватања родитеља да је девојци место у кући и да ни једна права девојка неће себи дозволити да се шета са младићем увече.

Љубица Савић, VIII

За мене је гупо кад поједини ученици моле наставнике да им поклоне оцне, а нису заслужили то.

Горан Здравковић, VII

Глупо је кад неко купи ташну или ципеле па се хвали.

Живорад Цекић, VII

За мене је глупо што сваки наставник мисли да је он једини и толико задаје да ти загорча живот, младост...

Зоран Миладиновић, VII

Када се неко прави важан јер мисли да је најјачи на свету.

Миле Натић, VII

За мене је гупо кад неко хоће да се направи важан пред девојчицама или целим одељењем и изводи неке глупе шале само да би некога засмејао.

Марина Јовановић, VII

Мени је гупо кад се моја сестра прави важна.

Душанка Борђевић, VII

Глупо ми је кад дечак девојчици придржи капут, а онда сви углас вичу: „Ааа... Опа — Весна и Горан!..“

Ксенија Шүтић, VI

Глупо ми је кад се неко прави даса.

Радиша Продановић, VI

Глупо ми је кад немам шта да радим, па седим бадава.

Драган Бүрић, VI

Мени је гупо оно што је гупо. И гупо је кад се неко прави гуп.

Зорица Миленковић, VI

Глупо је кад неко неком каже да је гуп.

Ивана Шүтић, VI

Мени је гупо кад неко гупо прича, а паметан је човек.

Јасмина Јүшчак, VI

Мени је гупо кад неко каже да сам мала, а у ствари сам велика. За мој узраст нико не мора да брине!

Деса Николовска, VI

Глупо је што нас родитељи бију јер ми се можемо поправити и без батина.

Слободан Вүкиновић, VI

Један наш друг сваког тужи код разредне, а не зна како се шта десило. Зато је он за мене гуп.

Драган Банић, VI

Глупо ми је кад другови дирају неког да воли неку девојчицу.

Дејан Петронијевић, VI

Глупост је кад напишем тачно зада-так из математике, па га обришем.

Александар Тасов, VI

Има много глупих ствари које не могу да се опишу. Али најглупље ми је то што морам да чекам аутобус, а он кад дође, препуни се. Да сам на њиховом месту, ја бих то средила.

Славица Костадиновић, VI

Шта волим у школи

Иако имам тројку из српскохрватског језика, ја опет волим наставницу Светлану. Волим је зато што лепо поступа са нама, не виче на нас, а и овако ми се чини да је она најлепша у школи.

Славиша Панкалујић, VI

Волим ходнике у школи по којима трчкарам, гурам се и шетам.

Зорица Тодоровић, VI

Ја највише волим ликовно васпитање јер хоћу да научим да цртам лепше од мог ујака који много боље црта од мене.

Радисав Поповић, VI

Волим што имамо увек топлу и лепу ужину.

Дејан Петронијевић, VI

Највише волим изложбу наших радова јер се ту виде наши квалитети.

Слободан Вукиновић, VI

Ја највише волим ОТО зато што тамо раидмо предмете од шперплоче.

Владимир Стојановић, VI

Волим што се суботом не иде у школу.

Мирослав Радисављевић, VI

Волим игранке и полупане прозоре у учионици кад ми је врућина.

Валентина Денисов, VI

Највише волим када се настава заврши. Јер после играмо фудбал по одељењима.

Велибор Стојичевић, VII

Музафера Халили (I, Злот): ПРЕД БИСТОМ ПЕТРА РАДОВАНОВИЋА

Иван Вучковић (VIII, „Вук Караџић“): ПЕЈЗАЖ У ЈЕСЕН

Волим учионицу, наставнике и бајке клаупе, зато што то код куће немам.

Велимир Бонић, VI

Највише волим разредну и петице. Разредну зато што је добра и лепа, а петице, знате и сами: ако добијеш један, добијеш и батине.

Зорица Миленковић, VI

Ја највише волим у школи кад добијем добру оцену јер су ми добре оцене најлепши поклон од наставника.

Зоран Николић, VI

У шокли највише волим да питам за време часа ако ми нешто није јасно, а не као моји другови и другарице, а после не знају шта то значи.

Јасмина Николић, VI

Ја највише волим трофеје и дипломе које је освојила наша школа зато што је то за нашу школу и за мене велики успех.

Срђан Јевремовић, VI

Највише ми се свиђа: добро друштво, сала у којој радимо физичко и наставници који ми не дају јединице.

Љубиша Марковић, VIII

У школи највише волим наставника Стевића због правилног и доброг однесивања.

Горан Живановић, VII

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ

„ПРВИ КОРАЦИ“

„Први кораци“, лист ученика Основне школе „Павле Илић Вељко“ у Прахову, почео је од прошле школске године да излази у новој серији. Штампана се на гештетнеру.

ЈЕДАН МОЈ ДОЖИВЉАЈ

Време је било лепо. Мама ме је послала по воду са чесме. Неколико жена је чекало, али сам и ја стигла на ред.

Али, десило се. Бокал пун воде ударио је о зид и разбио се.

Отишла сам кући сва уплакана.

Мама се зачудила што плачем. Упитала ме је где ми је бокал. Ја сам јој испричала свој доживљај. Била је веома љута.

У томе тренутку наишао је тата. Упитао нас је шта се десило. Када је чуо све то, он је казао да то није толико битно.

Мама се одљутила и све је било у реду.

Драгица Мелић, V
Михајловац

ПРИРОДА МЕ ОПЛЕМЕЊУЈЕ

Сунце, поток, поље, шума — само су део природе. Највеће моје богатство је она. Волим је, волим је највише, а она ми љубав узвраћа ливадама прекривеним цвећем, смарагадним покривачем који се пружа до обале потока чије га воде расхлађују и дају му неки чудан сјај и мекоћу коју само ја могу да приметим.

Лутам пољима. Раним јутром посматрам сунце, ужарску радионицу у којој се одвија неки други, нови живот, који ја не познајем, а небо добија тако плаву боју да се и најбољи сликар изненади. На ливади, одмах поред малог поточића, цветови отварају своје крунице пуне праха. Сви уживају у прекрасном дану који је пред нама. На ливади, поред потока, где је остао заборављен камен,

сваког дана предвече одлазим и дуго посматрам полако гашење ужарене кугле која својим зрацима позлађује ливаде, поток, зреле сочне плодове на пољу, па чак и плаветнило неба у то доба дана за тренутак измени, можда само зато да би заварало...

Ноћ се полако спушта: нечујно и тихо прекрива малу ливаду крај потока тамним покривачем, а ја нечујно као тиха звер остајем и радујем се што ћу ускоро видети свог новог пријатеља, свица златокрнца.

Далеко, некуд далеко, остале су све ружне мисли мог детињства. Хтела сам да побегнем, али ме је нешто од тога одвраћало, а срце је одисало свежином и радошћу.

Стојим у загрљају природе која ме оплеменењује својом лепотом.

Радосна сам и бићу увек захвална само њој што живим у таквој лепоти.

Љиљана Њагојевић, VН
Прахово

„Азбуковачка нада“

„Азбуковачка нада“, лист ученика општинске Азбуковичке, у прошлогодишњем такмичењу „Тражимо најбољи школски пионирски лист“ награђен је за највећи допринос сарадњи школе и друштвене средине.

СРНЕ

Једног јесењег јутра пошла сам у школу. Било је још доста рано, тек што је зора на истоку зарудела. Јутро је било прохладно и свеже. Нико се нигде није чуо, сем понеке птичице у шуми. Горе далеко, у Бобији, чуо се лавез ловачких паса.

Ишла сам замишљена и приближавала се шуми. Одједном неки топот ногу, као да трчи стадо оваца. Топот се чуо из Бобије према потоку, баш куда ја идем. Када се приближио сасвим близу, ја сам се уплашила и вратила назад. Кроз проплакан шуму угледала сам срне. Било их је више. Бежале су престрашене од ловачких паса, а ја сам се преплашила од уплашених срна. Када сам све ово схватила, смејала сам се сама себи.

Видосава Јевтић, VI
Доња Оровица

Mile Petrović Vrh-Ljubovića

ЈЕСЕН

Ево жутих дуња,
шљива, грожда

Нестало је лето,
дошла јесеп рана,
почела је берба,
ево срећних дана!
Веселе се људи,
кукурузе беру,
а неки се, ево,
по дрвећу веру.

плава,
уживајмо сада,
дивота је права.

Анђелко Бокић, V
Узовница

У ЛОВУ

Мој тага се зове Иван. Он је ловац. Волим кад ми прича о лову.

Једном сам ишла с њим у лов. Био је леп јесењи дан. Лако смо корачали. Из оближњег жбуна изненада искочи зец. Тата је хитро подигао пушку и на нишанио, али није опалио. Насмејао се и рекао: „Види како бежи, сигурно му срце јако лупа. Пустиху га да се радује како је утекао.“

Била сам срећна што је зека побегао. Сутра ће опет мирно грицкати купус или младу кору.

Дивна Станојчић, II
Љубовија

ЗАААЗАК СУНЦА

Уморно од свог далеког путовања сунце се припремало за починак. Басила сам поглед на запад. Он је дивне, првене боје.

Његовим бљештавим црвеним зрацима била је обасјана цела природа. Сунце више не греје тако јако, а зраци падају косо и — слабо загревају земљу. Оно се полако повлачи иза брда. Цела природа уокло изгледа романтично. Благо поветарац лелуја гранчице и скида пожутело лишће.

Узмирене птице лете с гране на грану. Њихови цвркути нису више тако весели. Оне су узмирене. Тихо и не приметно одлази дан. Сунце нестаје у црвенилу неба. Одједном оно потпуно нестаде.

Учинило ми се као да је утонуло у неко море из кога се више никада појавити неће. Изашао је млад месец и целу природу завилала је светлוצава тама.

Светлана Миловановић, VI
Љубовија

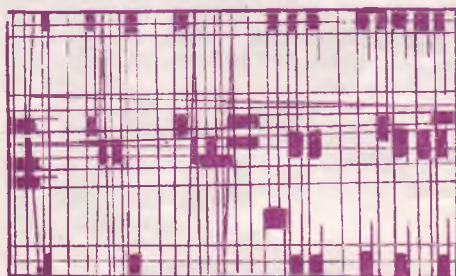
Укривљене речи

ВОДОРАВНО: 1. Град у Црној Гори, 7. Роман Максима Горьког, 9. Коњ, 11. Посуда за умивање, 13. Град у СР Немачкој, 15. Младунче срне, 16. Посуда за туцање (мн.), 18. Покорени турски поданици, 22. Хемијски елемент, 24. Врста племенитог гаса, 26. Омладинска радна акција (скр.), 27. Име књижевника Давича, 29. Река у СССР-у, притока Каме, 30. Наш композитор, Крсто („Дорица плеше“), 32. Правоугао паралелоипеда.

УСПРАВНО: 2. Слово латинице, 3. Део наследства, 4. Суседна земља, 5. Ораница, 6. Глодар, 8. Врста папагаја (мн.), 10. Товљење, 12. Лична заменица, 14. Јужно воће, 17. Надокнада, 19. Телефонски позив, 20. Холандски фудбалски клуб, 21. Сриба, гнев, 23. Мере за површину (мн), 24. Орган чула мириса, 25. Негве, 28. Посао, 31. Предлог (према).

Славица Букић, VIII
„29. новембар“

ПАЛЕТЕНИЦА

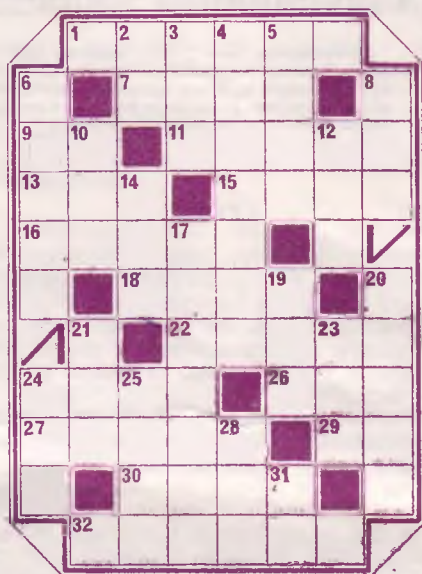

Зоран Јанковић, VIII
„29. новембар“

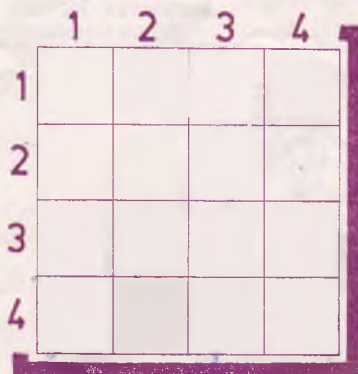
РЕБУС

Јасмина Цакић, V
„Бранко Радичевић“

КВАДРАТ

Водоварно и усправно: 1. Птица селица, 2. Кревет, постеља (покр.), 3. Део недеље (мн.), 4. Врста четинара.

Биљана Милетић, VIII
„Вук Караџић“

Страну припрема:
КРСТА ИВАНОВ

Кад стигне нови број „Јасмина“

ПРВО ПОГЛЕДАМО У УЧИТЕЉИЧИНЕ РУКЕ

Кад стигне нови број „Јасмина“, сви су срећни. Једва чекамо да нам га учитељица подели. Читамо га јер у њему има доста лепих радова.

Мене највише обрадују радови најмлађих ученика, јер су то радови који се пишу још невештом руком, а ипак заслужују да буду објављени у „Јасмину“.

Мислим да је добро што је „Јасмин“ бесплатан зато што тако сви ученици могу да га прочитају. Једина мана „Јасмину“ је што излази само једном месечно. Такав би лист требало да излази бар три пута у месецу, а оне четврте недеље нека се уредници одмарају. Ми ћемо, за то време, да припремамо радове.

Аићелка Милошевић, IV
„29. новембар“

Кад чүјемо да је изашао „Јасмин“, ми, кад читатељица уће у учионицу, пр-

во погледамо у њене руке — да видимо ноеи ли „Јасмин“.

Ја прво погледам да није одштампано нешто моје или мојих другова. Ако није, потражим награђене радове, а после прочитам све, до краја.

Катарина Борђевић, IV
„29. новембар“

Учитељица је ушла и донела нови број „Јасмина“. Свако дете је пожелело да се ту нађе и неки његов рад. Некима је срећа већа, па им радови излазе чешће.

Сарађивати у „Јасмину“ је лепо и паметно. Тада си поносан и срећан, а понекад се правиш и важан.

Зорица Николић, IV
„29. новембар“

Кад волиш некога,
воли га полако,
јер све што је брзо,
иде наопако.

***

И кад се растанемо,
сећаћеш се, ваљда, менс.
Неће, ваљда, са растанком
и сећање да увене!

***

Када видиш мачку
да се уз плот пење,
повуци је за реп
па се сети мене.

***

Ох, како је тешко
бол растанка крити:
у срцу плакати,
а насмејан бити.

***

Успомена дуго траје
на папиру кад се пише,
ал' у срцу кад се носи,
она траје много више.

Писмо

НАЈЛЕПШИ СПОМЕНИАР

Кад се сетим тебе,
ја пољубим ћебе.
Ћебе је меко,
ти си далеко.

***

У последњем броју „Јасмина“ налази се неколико строфица споменара. Ми смо решили да изаберемо један који нам се највише свиђа и да вас замолимо да га поново објавите. Ево тог споменара:

али најлепша је
успомена бајка.

Уједно предлажемо да се у сваком броју бира најбољи споменар.

Кад смо се срели,
торту смо јели,
па у вези с тиме:
не заборави ме!

Леп је Банат,
лепа је Бачка,

Одељење VI-3
Основне школе
„3. октобар“

Борски основци на савезној ОРА
„Сава '76,,

Ударници, него шта!

Јасминка Кузмановић, Малиша Стојадиновић и Бора Савић

На савезној омладинској радној акцији „Сава '76.“ овог лета су се у борској бригади „Прни Врх '45.“ налазила и три ученика основних школа: омладинка Јасминка Кузмановић (VIII, „Вук Караџић“, сава ученица првог разреда Гимназије) и пионери Милоша Стојадиновић (VII, „Бранко Радичевић“) и Бора Савић (VII, „29. новембар“). Свима је ово било први пут да учествују на савезној радној акцији и сви су постали — ударници!

ДОЛАЗАК

Када смо стигли рано ујутру 12. јуна у омладинско насеље „Седам секретара СКОЈ-а“ крај Загреба, били смо разочарани и смештајем и самим насељем, али када смо бараку уредили и када су стигле остале бригаде, насеље је постало сасвим другачије: живнуло је од смеха и жагора младих. Било је укупно тринаест бригада из целе Југославије, а ми смо се обратили са ријечком бригадом у којој је било и Италијана.

РАДНИ ДАН

Ево како изгледа дан једног бригадира на радној акцији.

Устаје се ујутру у 3,30. Бригадири се облаче и иду одмах на физкултуру, после чега имају само десет минута да се умију и наместе кревете. Затим се доручкује и одмах потом идемо аутобусом на трасу. У 6,15 почињемо са радом и завршавамо у 11,30, са пола сата паузе.

Када се вратимо у насеље и ручамо, настаје прави метеж седница, течајева, предавања, спортских активности... Сваке вечери приређиване су игре и биоскопске представе. (Ја сам, морам признати, на спавање увек ишла у 8,30 мада је повечерје, уз песму „Хеј, хај, бригаде“, било тек у десет часова.)

УДАРНИК

Мене су главнокомандујући запазили од почетка. Већ у први понедељак

сам учествовала у радио-емисији за цело насеље заједно са Швејком, Лукрецијом, Љиљом, и Бурдом, и била похваљена. На траси сам била међу првима и сви су ме већ од почетка називали ударником. Два пута сам уз химну дизала заставу, а три пута је спуштала. Бригадну заставу сам носила два пута. Имала сам ту част да спустим заставу последњи пут са јарбола, пред сам полазак кући. Била сам најмлађа у бригади, сем пионира Боре и Малише. Завршила сам фото-курс и постала ударник.

ПОРУКА

Нећу пропустити ни једну радну акцију на којој учествује борска бригада. Од акције нема ничег лепшег. Тамо упознајете пуно младих људи из земље и иностранства, научите много тога о животу и изграђујете и ојачавате сами себе.

Маминим мазама и уображеним омладинцима у бригадама нема места. Нека се такви поправе!

До идуче сезоне, један другарски поздрав: З—Д—Р—А—В—О! Здраво! Здраво! Здраво!

Јасминка Кузмановић, I-6
Гимназија

ИЗ БРИГАДИРСКОГ ДНЕВНИКА

ПРВИ ДАН: Мада сам већ много слушао о радним акцијама, још увек је све необично. Први дан ми пролази у упознавању насеља и другова. Пошто је данас субота, тек у понедељак идемо на трасу. Једва чекам да се упознам са радом на траси.

ПЕТИ ДАН: Почео сам да схватам и упознајем акцијашки живот који ми се допада. Првог радног дана сам похваљен за рад на траси.

ЈЕДНАНАЕСТИ ДАН: Тек сад знам шта је радна акција. То је права ковница пријатељства, братства и јединства.

СЕДАМНАЕСТИ ДАН: Данас су ме посетили родитељи. Ишао сам са њима у Петрињу.

Чврсто сам решио да идуче године поново дођем на акцију.

ДВАДЕСЕТ ТРЕЋИ ДАН: Поново сам похваљен за рад на траси.

ДВАДЕСЕТ СЕДМИ ДАН: Сутра полазимо. Жао ми је што напуштам насеље, али сам се већ ужелео Бора, родитеља и другова.

Малиша Стојадиновић, VII
„Бранко Радичевић“